

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 236/2021-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Evou Hlaváčovou, Farská 12, Nitra, proti postupu Okresného súdu Nitra v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tk 2/2019 a proti postupu Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tos 17/2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 16. marca 2021 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tk 2/2019 (ďalej len „napadnutý postup okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tos 17/2021 (ďalej len „napadnutý postup krajského súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti, jej príloh a zo zistení ústavného súdu pri príprave predbežného prerokovania vyplýva, že sťažovateľ je väzobne trestne stíhaný pre pokračovací obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. c), ods. 4 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona v časti dokonaného a v časti v štádiu pokusu podľa § 14 Trestného zákona, pre ktorý mu bolo podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie na skutkovom základe uvedenom vo výrokovej časti uznesenia o vznesení obvinenia.

Sťažovateľ bol uznesením okresného súdu č. k. 3 Tk 2/2019 zo 6. septembra 2019 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 1 Tos 77/2019 z 24. septembra 2019 podľa § 238 ods. 4 Trestného

poriadku ponechaný vo väzbe podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku pre účely súdnej časti trestného konania.

Žiadosťou z 18. decembra 2020 obhajkyňa sťažovateľa požiadala okresný súd o prepustenie sťažovateľa z väzby na slobodu, resp. o nahradenie väzby peňažnou zárukou a inými obmedzeniami, o ktorej okresný súd uznesením č. k. 3 Tk 2/2019 zo 4. januára 2021 rozhodol tak, že podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, podľa § 80 ods. 1 písm. c), ods. 2 Trestného poriadku väzbu sťažovateľa nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka a podľa § 81 ods. 1 Trestného poriadku peňažnú záruku neprijal.

Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorá bola spolu s príslušným spisom predložená 11. januára 2021 krajskému súdu, ktorý o tejto sťažnosti rozhodol uznesením č. k. 1 Tos 17/2021 z 9. februára 2021 tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutým postupom okresného súdu a krajského súdu namieta, že krajský súd o jeho žiadosti z 18. decembra 2020 o prepustenie z väzby na slobodu rozhodol 9. februára 2021, t. j. takmer po dvoch mesiacoch od podania predmetnej žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, čo považuje za neprimerane dlhý čas.

Vo vzťahu k predmetným rozhodnutiam všeobecných súdov, ktorými rozhodli o žiadosti sťažovateľa z 18. decembra 2020 o prepustenie z väzby na slobodu (ktoré však sťažovateľ petitom ústavnej sťažnosti nenapáda), sťažovateľ v rámci odôvodnenia ústavnej sťažnosti namieta, že konajúce súdy svoje rozhodnutia náležite neodôvodnili, pričom podľa názoru sťažovateľa predovšetkým nie je dané dôvodné podozrenie, že spáchal skutky, ktoré sa mu kladú za vinu, keďže existencia podozrenia zo spáchania trestného činu sťažovateľom je postavená len na výpovedi spolupracujúceho spoluobvineného [REDAKOVANÉ].

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ] na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd konaním Okresného súdu Nitra sp. zn. 3Tk2/2019 porušené bolo.

2. Základné právo [REDAKOVANÉ] na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd konaním Krajského súdu Nitra sp. zn. 1 Tos/17/2021 porušené bolo.

3. [REDAKOVANÉ] nar... sa prepúšťa z väzby ihneď na slobodu alternatívne uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1 Tos/17/2021 z 9. februára 2021 sa zrušuje a Krajskému súdu v Nitre prikazuje, aby sťažovateľa... neodkladne prepustil z väzby na slobodu.

4. *Krajský súd v Nitre je povinný do 1 mesiaca od tohto nálezu Ústavného súdu SR zaplatiť sťažovateľovi finančné zadostučinenie vo výške 10.000 €...*

5. *Krajský súd v Nitre je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania právneho zastúpenia...“*

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie základných práv sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 dohovoru napadnutým postupom okresného súdu a napadnutým postupom krajského súdu

Podľa názoru sťažovateľa k porušeniu označených práv malo dôjsť tým, že krajský súd o žiadosti sťažovateľa z 18. decembra 2020 o prepustenie z väzby na slobodu rozhodol 9. februára 2021, čo sťažovateľ považuje za neprimerane dlhý čas.

Vo vzťahu k predmetným rozhodnutiam všeobecných súdov, ktorými rozhodli o žiadosti sťažovateľa z 18. decembra 2020 o prepustenie z väzby na slobodu (ktoré však, ako už bolo uvedené, sťažovateľ petitom ústavnej sťažnosti nenapáda), sťažovateľ v rámci odôvodnenia ústavnej sťažnosti namieta, že konajúce súdy svoje rozhodnutia náležite neodôvodnili.

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

7. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.1. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru napadnutými postupmi okresného súdu a krajského súdu pri rozhodovaní o žiadosti sťažovateľa z 18. decembra 2020 o prepustenie z väzby na slobodu:

9. Z už citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom

prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. 59/2019, II. ÚS 194/2019).

10. Z čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru, ktorými sa zaručuje osobná sloboda, možno vyvodit' aj právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná (III. ÚS 7/00, II. ÚS 642/2017, I. ÚS 299/2019).

11. Ústavný súd už vo svojej judikatúre k rozhodovaniu všeobecných súdov o väzbe obvineného/obžalovaného uviedol, že aj keď sa jednotlivé lehoty z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenu posudzujú podľa všetkých okolností prípadu, spravidla lehoty rátané na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú týmto požiadavkám (III. ÚS 7/00, I. ÚS 18/03). V tejto súvislosti ústavný súd konštatoval, že požiadavke, aby súd bezodkladne rozhodol o zákonnosti väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru, nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne (napr. III. ÚS 126/05, III. ÚS 216/07, III. ÚS 147/2011, I. ÚS 276/2019, I. ÚS 299/2019, II. ÚS 86/2019).

12. Vychádzajúc z týchto základných princípov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k napadnutým postupom okresného súdu a krajského súdu v súvislosti s rozhodovaním o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby z 18. decembra 2020.

13. Z ústavnej sťažnosti sťažovateľa, jej príloh a zo zistení ústavného súdu pri príprave predbežného prerokovania vyplýva, že konanie o sťažovateľovej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu z 18. decembra 2020 trvalo na okresnom súde od 18. decembra 2020 do 11. januára 2021, keď bol príslušný súdny spis predložený krajskému súdu, teda celkovo 25 dní.

Konanie o sťažnosti proti predmetnému rozhodnutiu okresného súdu zo 4. januára 2021, ktorým okresný súd rozhodol o sťažovateľovej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu z 18. decembra 2020, trvalo na krajskom súde od 12. januára 2021 do 9. februára 2021, keď bolo definitívne právoplatne rozhodnuté o sťažovateľovej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu z 18. decembra 2020, teda celkovo 29 dní.

14. Doba rozhodovania o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu z 18. decembra 2020 teda nepresiahla na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca. Doba rozhodovania o väzbe obvineného na jednom stupni v trvaní 25 dní (okresný súd), resp. 29 dní (krajský súd), ako to je v prípade sťažovateľa, je podľa názoru ústavného súdu v súlade s požiadavkou na neodkladné rozhodnutie o väzbe. V okolnostiach posudzovaného prípadu ústavný súd nenašiel žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by boli (v kontexte práva na prednostné a urýchlené rozhodnutie o väzbe) spôsobilé spochybnit' ústavnú akceptovateľnosť postupu príslušných orgánov verejnej moci vo veci sťažovateľa.

15. Napadnutý postup okresného súdu, ako ani napadnutý postup krajského súdu pri rozhodovaní o sťažovateľovej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu z 18. decembra 2020 nevykazujú také ústavne relevantné nedostatky, ktoré by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohli reálne viesť k vysloveniu porušenia základných práv sťažovateľa

podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, resp. jeho práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.2. K namietanému porušeniu práv sťažovateľa podľa čl. 5 ods. 1 a 3 dohovoru napadnutými postupmi okresného súdu a krajského súdu pri rozhodovaní o žiadosti sťažovateľa z 18. decembra 2020 o prepustenie z väzby na slobodu:

16. Článok 5 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby pozbavenie osobnej slobody bolo zákonné a v súlade s konaním ustanoveným zákonom, pričom dohovor tu priamo odkazuje na vnútroštátne právo a upravuje povinnosť dodržiavať hmotné aj procesné právne normy a taktiež povinnosť, aby každé pozbavenie osobnej slobody zároveň bolo v súlade s účelom čl. 5 dohovoru, ktorým je ochrana jednotlivca pred svojvôľou [k tomu pozri *Bozano v. Francúzsko*, č. 9990/82, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 18. 12. 1986, bod 54; *Benham v. Veľká Británia*, č. 19380/92, rozsudok Veľkej komory ESLP z 10. 6. 1996, bod 40; z novejšej judikatúry *Stanev v. Bulharsko*, č. 36760/06, rozsudok Veľkej komory ESLP zo 17. 1. 2012, bod 143; *L. M. v. Slovinsko*, č. 32863/05, rozsudok ESLP z 12. 6. 2014, bod 121].

17. Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti namieta porušenie práva podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru bez toho, aby špecifikoval, porušenie ktorého konkrétneho práva podľa čl. 5 ods. 1 namieta. Z obsahu odôvodnenia ústavnej sťažnosti však vyplýva, že namieta porušenie práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru.

18. Ústavný súd v súvislosti s námietkou sťažovateľa o porušení jeho práva zaručeného čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru konštatuje, že ústavnou sťažnosťou v napadnutých postupoch okresného súdu a krajského súdu išlo o ďalšie trvanie väzby sťažovateľa. Článok 5 ods. 1 písm. c) dohovoru sa však *ratione materiae* vzťahuje na rozhodovanie o vzatí do väzby (o uvalení väzby). Sťažovateľova námietka o porušení práva zaručeného v čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru je preto neopodstatnená (obdobne napr. I. ÚS 352/06, III. ÚS 34/07, III. ÚS 67/08, II. ÚS 105/2019).

19. Ústavný súd sa osobitne vysporiadal aj so sťažovateľom formulovanou námietkou porušenia čl. 5 ods. 3 dohovoru napadnutými postupmi okresného súdu a krajského súdu v kontexte argumentácie obsiahnutej v ústavnej sťažnosti a upriamuje pozornosť na ustálenú judikatúru ESLP, podľa ktorej je čl. 5 ods. 3 dohovoru aplikovateľný na situáciu prvotnej súdnej kontroly zákonnosti obmedzenia osobnej slobody nasledujúcej bezprostredne po „zatknutí“ (t. j. na prvotné rozhodovanie o vzatí do väzby). Na prípad sťažovateľa, u ktorého išlo o nasledujúcu previerku zákonnosti väzby – žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, teda aplikovateľný nie je (II. ÚS 81/2017).

20. Pretože neexistuje žiadna príčinná súvislosť medzi napadnutými postupmi okresného súdu a krajského súdu a namietaným porušením čl. 5 ods. 1 a 3 dohovoru, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie práv podľa čl. 5 ods. 1 a 3 dohovoru napadnutými postupmi okresného súdu a krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3. K rozhodnutiam okresného súdu a krajského súdu o žiadosti sťažovateľa z 18. decembra 2020 o prepustenie z väzby na slobodu:

21. Napriek tomu, že sťažovateľ v rámci odôvodnenia ústavnej sťažnosti formuloval viaceré výhrady k rozhodnutiam okresného súdu a krajského súdu, ktorými bolo rozhodnuté o predmetnej žiadosti sťažovateľa z 18. decembra 2020 o prepustenie z väzby na slobodu, petit ústavnej sťažnosti sťažovateľa jednoznačne vymedzuje, že ústavná sťažnosť sťažovateľa nesmeruje proti rozhodnutiu okresného súdu č. k. 3 Tk 2/2019 zo 4. januára 2021 a krajského súdu č. k. 1 Tos 17/2021 z 9. februára 2021, ktorými všeobecné súdy rozhodli o žiadosti sťažovateľa z 18. decembra 2020 o prepustenie z väzby na slobodu, ale že smeruje „len“ proti postupom („konaniam“) okresného súdu a krajského súdu.

Z uvedeného vyplýva, že odôvodnenie ústavnej sťažnosti sťažovateľa v tejto časti zjavne nezodpovedá navrhovanému petitu ústavnej sťažnosti.

22. V zmysle § 45 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 tohto zákona neustanovuje inak. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha, čím zároveň vymedzí predmet a rozsah konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv.

23. Sťažovateľ je v konaní pred ústavným súdom zastúpený advokátom, ktorý je v súlade s § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom. Aj v súvislosti s tým naďalej zostáva v platnosti zásada „*vigilantibus iura scripta sunt*“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

24. Vzhľadom na viazanosť petitom ústavnej sťažnosti ústavný súd nemohol v rámci konania o aktuálnej ústavnej sťažnosti sťažovateľa preskúmať predmetné rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu o žiadosti sťažovateľa z 18. decembra 2020 o prepustenie z väzby na slobodu, pretože v petite aktuálnej ústavnej sťažnosti sťažovateľa nie sú sťažovateľom relevantne napádané.

25. V súvislosti s uznesením okresného súdu č. k. 3 Tk 2/2019 zo 4. januára 2021 ústavný súd len pre úplnosť uvádza, že sťažovateľ podal proti tomuto uzneseniu okresného súdu sťažnosť, o ktorej krajský súd rozhodol uznesením č. k. 1 Tos 17/2021 z 9. februára 2021 tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol. A teda aj v prípade, ak by sťažovateľ predmetné uznesenie okresného súdu zahrnul do petitu ústavnej sťažnosti, uvedené by odôvodňovalo odmietnutie takejto časti ústavnej sťažnosti z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

26. V súvislosti s uznesením krajského súdu č. k. 1 Tos 17/2021 z 9. februára 2021 ústavný súd pre úplnosť uvádza, že sťažovateľ svoj nesúhlas s ním odôvodnil predovšetkým tým, že podľa jeho názoru nie je dané dôvodné podozrenie, že spáchal skutky, ktoré sa mu kladú za vinu, keďže existencia podozrenia zo spáchania trestného činu sťažovateľom je postavená len na výpovedi spolupracujúceho spoluobvineného [REDAKOVANÉ].

Sťažovateľ obdobnú námietku ale vzniesol aj vo svojej predchádzajúcej ústavnej sťažnosti vedenej na ústavnom súde pod sp. zn. IV. ÚS 64/2021, ktorú ústavný súd odmietol uznesením č. k. IV. ÚS 64/2021-11 z 9. februára 2021, pričom okrem iného konštatoval: „... z výpovede spoluobžalovaného [REDAKOVANÉ] citovanej v ústavnej sťažnosti nevyplývajú žiadne skutočnosti, ktoré by dôvodnosť trestného stíhania sťažovateľa zmiernovali, resp. vylučovali a ktoré by krajský súd musel pred vydaním napadnutého uznesenia osobitným spôsobom zohľadňovať. Vo vzťahu k sťažovateľovej námietke, podľa ktorej v prípade spoluobžalovaného [REDAKOVANÉ] ide o tzv. kajúcnika, resp. spolupracujúceho obvineného, je potrebné uviesť, že ústavný súd z ústavnej sťažnosti a jej príloh neidentifikoval akúkoľvek hmotnoprávnú, resp. procesnú výhodu, ktorú by tento spoluobžalovaný získal tým, že by v doterajšom priebehu trestného konania usvedčoval sťažovateľa. Ak by v konečnom dôsledku naznačená výhoda bola preukázaná, bude úlohou súdu rozhodujúceho o podanej obžalobe vysporiadať sa s vierohodnosťou výpovede spoluobžalovaného [REDAKOVANÉ] v kontexte všetkých ďalších vykonaných dôkazov, a to za súčasného pomeriavania výhod získaných týmto spoluobžalovaným s dôležitosťou a presvedčivosťou jeho výpovede vo vzťahu k prípadnému uznaniu viny sťažovateľa (rozsudok EŠLP [REDAKOVANÉ] ■ Slovenská republika z 12. novembra 2019, č. 45084/14). Ústavný súd opakuje, že uvedené vyvažovanie bude potrebné uskutočniť najmä za situácie, ak by práve výpoveď spoluobžalovaného [REDAKOVANÉ] mala byť súdom posúdená ako rozhodujúca vo vzťahu k uznaniu viny sťažovateľa zo stíhanej trestnej činnosti.“.

Vzhľadom na uvedený záver ústavného súdu, na ktorého opodstatnenosti sa nič nezmenilo, možno konštatovať, že aj v prípade, ak by sťažovateľ predmetné uznesenie krajského súdu zahrnul do petitu ústavnej sťažnosti, ústavný súd by takúto časť ústavnej sťažnosti pravdepodobne odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

27. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

28. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. mája 2021

Peter Molnár
predseda senátu